

ENTREVISTA

Història del papat

DIEGO SOLA

Partint d'una exposició cronològica lineal de la història del papat, Diego Sola es pregunta en el llibre *Història dels papes* (Fragmenta) com i de quina manera els summes pontífexs de l'Església romana han entomat les constants crisis i dificultats que han travessat el seu ministeri. «Hem intentat *problematitzar* aquesta història papal per trobar algunes respostes que ajudin a entendre l'esdevenir papal en el gran i complicat mosaic que és la història d'Europa i el món occidental», assegura el doctor en història moderna i professor a la UB.

Per què la història dels papes és més important del que sembla?

El papat és una institució que va de braçet de l'evolució de les societats occidentals: a través d'ella s'expliquen, també, els processos fonamentals de la història d'Europa. El final de l'imperi romà, la construcció dels regnes germànics, l'era dels descobriments, les guerres de religió o la revolució científica, entre d'altres, són processos on el papat és un actor a considerar.

Quina relació han tingut els papes amb el nostre país?

Al llarg dels segles, Catalunya, i històricament els territoris de la Corona d'Aragó, van destacar pel seu fort romanisme. Això feia que, més enllà de la seva condició de país catòlic, l'Església del Principat, i les seves institucions, es vincuessin d'una manera molt directa amb els bisbes de Roma. En les biografies personals, a Catalunya s'eduquen futurs papes o surten papes que havien estat bisbes de diòcesis del territori.

Com estructures el llibre?

En tres blocs. El primer va del sorgiment de l'Església al final del cisma d'Occident al segle XV: destacaria la difícil gestió de la condició, pels papes, d'àrbitres i rectors de la política europea occidental; al segon tractem el papat de l'Humanisme fins a la Revolució Francesa, el col·lapse del model de l'absolutisme confessional; i el darrer està dedicat als temps contemporanis (de Napoleó al segle XXI).

Oscar Bardají i Martí

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ

Una creu abandonada

Un xicot conegut m'explicava un fet que visqué fa uns dies i que l'hi ha desvetllat una reflexió. Fet i reflexió els ha recollit en una pregària escrita que diu així: «Estimat Jesús! Avui, tornant de passejar una estona, us heu fet present en la creu que algú ha deixat, estintolada en la paret exterior de casa meua, prop de la porta. Heu volgut que la meua mirada no fos distreta o indiferent. Això que aparentment no té res d'extraordinari, considero que ha estat providencial i és per això que ho escric. Penso que demaneu la meua atenció perquè us senti abandonat, perquè jo us tinc abandonat, probablement més del que em penso. Sé que necessiteu que els meus ulls i les meves mans siguin instruments vostres, que passin per la creu i acabin en la creu. «Qui no pren la seva creu i em segueix, no és digne de mi» (Mt 10,38).

Tenir aquest encontre amb Vós, Senyor, em fa pensar que no és una trobada més. Voleu mostrar-me quant i com m'estimeu i com sofriu quan us abandono pel pecat, per la mediocritat, per la indiferència que veig en altres i que s'encom-

na. Sé, també, del vostre sofriment quan veieu que m'aparto del vostre amor i dels vostres ensenyaments. Vós voleu la meua salvació, la salvació de tothom. Doneu-me llum. Que hi vegi. Que redreci el rumb, servint i estimant. Aquesta creu, Senyor, farà camí amb mi, per recordar-me que la meua mirada és vostra, que les meves mans són vostres, que el meu cor que estima és vostre. Disposeu-ne perquè es faci, sempre, la vostra voluntat». Aleshores Jesús digué als seus deixebles: «Si algú vol venir amb mi, que es negui a ell mateix, que prengui la seva creu i que em segueixi» (Mt 16,24).

Un fet aparentment casual trasbalsa la vida d'aquesta persona que pren consciència del seu allunyament de Déu. La solitud de la creu apuntalada remou la consciència d'una presència divina en la seva vida que mai l'ha abandonat, malgrat la llunyania creada per la deixadesa personal. Recuperar la proximitat amb Jesús, intimar amb Ell. Que sigui l'amic que ens acompanya i al que acompanyem. Sempre la nostra Llum.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Disponibilidad

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO
Franciscana de los Sagrados Corazones

En el santoral de hoy, como en el de tantos otros días, encontramos a unos mártires, santos más o menos conocidos entre nosotros. Personas, que, aunque privadas de la libertad y de la vida, hacen gala de una verdadera libertad basada en el encuentro con Dios en el amor. Hermanos nuestros, personas libres, que entregaron todo, hasta la misma vida, y nos dejaron su testimonio de una vida disponible en el amor. Conducidos por el Señor se convirtieron en un don total para la Iglesia.

Que en nuestra vida diaria, vivamos la disponibilidad enraizada en el amor a Dios. El Papa, en el mes de octubre pasado, al recibir la peregrinación ecuménica alemana «Mejor todos juntos», manifestó su anhelo de que la Iglesia tenga «disponibilidad para la escucha». De-

seo universal que, aquel momento, lo relacionó, asimismo, con el Sínodo que hemos iniciado.

En referencia al canto coral, canción comunitaria que abrió la audiencia, exclamó bellamente: «Escuchad también la melodía de Dios en vuestras vidas; la que el Señor ha compuesto dentro de vuestra vida. Abrid no sólo vuestros oídos, sino también vuestros corazones.»

Nuestra escucha, abierta a Dios, nos lleva a prestar atención a las necesidades de nuestro prójimo. En el coro, dijo el Papa «nadie está solo: es importante escuchar a los demás».

Que María nos ayude a ser un «táxi libre» dispuesto a recibir al Señor y atender a los hermanos en sus necesidades, que Ella dirija nuestro coro en el que juntos nos escuchemos y ayudemos.

Lectures de la missa diària i santoral

8. □ Dilluns (lit. hores: 3a setm.)
[Ez 1,2-5.24-2,1a / Sl 148 / Mt 17,22-27]. Sant Domènec (Domingo) de Guzmán (†1221), prev. d'Osma, fund. Dominicans (OP) a Tolosa de Llenguadoc (1215) per combatre els albigesos. Sants Ciríac, Llarg i Esmaragde, mrs. a Roma (s. IV).

9. ■ Dimarts [Os 2,14b.15b.19-20 / Sl 44 / Mt 25,1-13]. Santa Teresa-Beneta de la Creu (Edith Stein), mr. carmelitana, copatrona d'Europa. Sant Domicià, bisbe; sant Romà, mr. (s. III); sant Esteve, bisbe i mr.; santa Càndida Maria Cipitria Barriola, fund. Filles de Jesús.

10. ■ Dimecres [2Co 9,6-10 / Sl 111 / Jn 12,24-26]. Sant Llorenç, diaca hispànic i màrtir a Roma (s. III). Sant Deodat o Adeodat, proletari; santa Astèria, vg. i mr.

11. □ Dijous [Ez 12,1-12 / Sl 77 / Mt 18,21-19,1]. Santa Clara (Assís, 1193-1253), vg., fund. Clarisses (OSC, 1212), patrona de la televisió. Sant Tiburci, mr.; santa Sussanna, vg. i mr.

12. ■ Divendres [Ez 16,1-15.60.63 (o bé: Ez 16,59-63) / Sl: Is 12 / Mt 19,3-12]. Sant Herculà, bisbe; santa Hilària, mr., mare de santa Afra; beat Innocenci XI, papa (1676-1689); beat Joan de Rieti, rel. agustiniana.

13. ■ Dissabte [Ez 18,1-10.13b.30-32 / Sl 50 / Mt 19,13-15]. Sant Poncià, papa (230-235), exiliat a Sardenya amb sant Hipòlit, prev., considerats màrtirs claretians de Barbastre (1936). Sant Cassià, mestre mr. a Imola (s. III); santa Concòrdia, mr.; santa Aurora, vg. i mr.; santa Centola, vg. i mr.; beat Josep Tàpies i companys, prev. mr., del bisbat d'Urgell.

14. ■ † Diumenge vinent, XX de durant l'any (lit. hores: 4a setm.)
[Jr 38,4-6.8-19 / Sl 39 / He 12,1-4 / Lc 12,49-53]. Sant Maximilià-Maria Kolbe (1894-1941), prev. franciscà conventual i mr. a Auschwitz. Sant Eusebi, prev. romà (s. IV); santa Anastàsia, rel. viuda.

